

hèt
boekje

VAKANTIEGANGERS

Rob Kamerling

Boeiende verhalenbundel deel 2

hèt-boekje.nl

Reisgidsen anders verteld

VAKANTIEGANGERS

deel 2

Rob Kamerling

ITTS

www.het-boekje.nl

© 2010 copyright by:

ITTS

Julianalaan 54

3851 RD Ermelo

The Netherlands

T: + 31.(0)341.554979

E: info@het-boekje.nl

www.het-boekje.nl

www.itts.nu

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van ITTS.

Tekst: Rob Kamerling

Illustraties: Anneke Kamerling

Cover: Sandy Nieuwenhof

1^e Druk 2010

Herziene uitgave 2018

INHOUD

DE BETOVERING	1
DE EXORCIST	11
DE GROTE VERGISSING	21
VERANDERING OP TIL	31
PRAAT ME ER NIET VAN	42
HET MAG ALLEMAAL GEEN NAAM HEBBEN	57
EEN POOLSE LANDDAG	71
ZOEK IN DE SOUKH	83
MONA	90
RAAR	97
DE GIDS UIT ZOTTEGEM	106

De dolfinen lieten zich zien als grijzige schimmen, die schielijk schoten door het zeeoppervlak, waar hun grijs zich nauwelijks liet onderscheiden van het blauw van het water. De afstand was te groot voor goed onderscheid, ook al had Peter de kijker bij zich, die van hand tot hand ging. Vol ongeduld namen de drie vrouwen het optisch hulpmiddel van elkaar over om maar niets te hoeven missen van het schouwspel. Peter, die de dieren het eerst had opgemerkt kwam er maar bekaaid van af. Hij had niet meer dan een snelle blik door de kijker kunnen werpen. Hij had geen weerstand kunnen bieden tegen het: "Hè, toe nou, laat mij ook es kijken" van Ellen (zijn oudste dochter) en het verongelijke: "Kom ik ook nog es aan de beurt?" van Mieke (de andere dochter, zijn jongste). Titia, zijn vrouw, was in dat opzicht bescheidener, wachtte kalm tot de kijker haar aangereikt werd, maar nam dan ook alle tijd voor zichzelf, zat rustig door het ding te turen zonder er erg in te hebben hoezeer ze hierdoor het geduld van de anderen op de proef stelde. "Schitterend", hoorden ze haar mompelen, "O, kijk nou toch! Daar springt er een helemaal omhoog!" De anderen deden hun best dit met het blote oog te aanschouwen. Ach, ze konden het wel zien, maar daarmee was ook alles gezegd. Met zenuwachtig gezeur, waarbij ze er zelfs toe overging aan de arm van haar moeder te schudden, wist Mieke de kijker weer in handen te krijgen. Ze zag grijze ruggen zich boven het wateroppervlak verheffen en weer onder de blauwe zeespiegel verdwijnen. Ze zag ruginnen het blauw doorklieven en nu en dan een staart verschijnen, maar hoge sprongen, neen, die zag ze niet meer. "Hoeveel zijn het er nou precies?" vroeg Peter. Die vraag leidde tot verwarring. "Vier", meende Mieke. "Nee hoor, ik heb er zeker vijf geteld", stelde Titia. "Ik dacht ook vijf", viel Ellen haar moeder aarzelend bij. De dolfinen raakten nu vrij snel uit zicht. Het was mooi geweest. "Wat maken we toch een leuke dingen mee op dit eiland!" merkte Ellen op. Ze stond op van het rotsplateautje, vanwaar ze naar de dolfinen hadden zitten kijken, en de anderen volgden haar om af te dalen naar het strand.

Het was waar. Ze hadden in enkele dagen tijds originele dingen meegemaakt op dit eiland, Kefalonia, het grootste der Griekse eilanden in de Ionische Zee. Ook originele dingen met dieren, niet met dieren in het wild, maar met huisdieren. Het werd allemaal weer opgehaald, toen ze deze avond aan tafel zaten op het stemmige terras van hun hotel, bij kaarslicht met op de achtergrond het ruisen van de zee dat nu en dan overstemd werd door de bouzoukiklanken en de pathetische zang die uit de luidspreker klonken. "Pas op je stokjes, Mieke!" zei Peter plagend tegen zijn jongste, toen hen een schotel met souvlakis werd voorgezet. "Hier krijg je er vast niet een extra voor de moeite." "Weet je niks van! Het is het proberen waard", was Miekies reactie en zij begon het jonge poesje naar zich toe te lokken, dat al een tijdje om hun tafel heen draaide. Het poesje zat weldra op haar schoot te spinnen. Het sloeg zijn nagels uit naar de knopen van haar bloesje,

maar daar bleef het bij. "Als je de proef op de som wilt nemen moet je hem nu op tafel zetten", stelde Ellen voor, maar dat advies volgde Mieke toch maar niet op. "Niet de kat op het spek binden!" antwoordde ze gevat.

Het had zich een paar dagen eerder afgespeeld in het aardige kustplaatsje Sami, waar ze waren neergestreken op een terrasje aan de kade. Ze hadden er souvlaki besteld en genoten er van het geurig gekruide vlees, de Robola (de verfrissende witte wijn van het eiland), het uitzicht op de bedrijvige haven en van de Griekse gasten om hen heen, die, de tafel volgeladen met allerhande voorgerechten, al pratende en gesticulerende de armen uitstrekten naar de schotels om hen heen, hun brood in de tzatziki doopten en met hun vork de olijven uit de sla van hun buurman opdiepten. Van de katten die geruisloos tussen de tafeltjes doorslopen was er één pardoos op hun tafel neergestreken om bliksemsnel een souvlaki van Miekies bord weg te grissen en er met een reeks soortgenoten in zijn kielzog, mee vandoor gegaan. Mieke zat het beest verbouwereerd na te staren, maar Peter wenkte fluks de 'garsoni', die kwam aansnellen en verontschuldigende gebaren maakte. Hij vroeg er begrip voor dat hij hier niet in de gaten kon houden wat die katten allemaal uitspookten. Hij had het druk genoeg met zijn clientèle, die hij moest bedienen en service verlenen. "Good service", zei hij met nadruk. De toeristen moesten al die katten ook niet zo aanhalen. Daar kwamen maar moeilijkheden van. Je kon ze beter meteen weggagen als ze te dicht bij je in de buurt kwamen, maar hij zou voor een nieuwe souvlaki zorgen. "No problem." Het was wel even wachten, maar op een gegeven ogenblik kwam hij inderdaad aanzetten met nota bene twee souvlakis voor Mieke, wier jeugdige eetlust daar wel raad mee wist. "Special service for you!" sprak hij welwillend. Na de maaltijd kregen ze alle vier bij de koffie een glaasje ouzo van de zaak, "Because of the trouble." Nadat hij de glaasjes had neergezet schopte hij nog gauw een paar katten weg.

Het andere incident met dieren had zich de vorige dag afgespeeld en ze waren er alle vier nog vol van. Met z'n vieren dubbelgevouwen in het kleine huurautootje hadden ze zich gewaagd aan de rit over de berg Enos, de hoogste berg van het eiland. De slechte ongeplaveide weg over de berg, bedekt met steenbrokken en doorgroefd met verraderlijke sleuven voer weliswaar door een prachtig woud van zilversparren en bood nu en dan tussen de boomgroepen door mooie uitzichten, maar nam zoveel tijd in beslag dat ze er niet in slaagden voor lunchtijd de top te bereiken. Ze streken neer bij een picknicktafel op een veldje om daar een eenvoudig maal te nuttigen van de ingrediënten die ze bij zich hadden, te weten wat crackers met kaas, Griekse yoghurt en een flinke thermosfles met koffie. Argeloos stalden ze het een en ander uit op de picknicktafel, niet vermoedend welke onwelkome gasten in aantocht waren om hun lunch te verstoren. Een aantal geiten met wijd uitlopende horens, kwam uit het zilversparrenbos aangewandeld en in een mum van tijd was het vredige gezinnetje aan alle kanten door deze dieren omsingeld. De brutaalsten stonden 'in no time' op de picknicktafel heel bedaard wat crackers te vermalen en één van hen wist er vandoor te gaan met een bakje yoghurt. Peter, bijgestaan door de drie vrouwen, ging zo goed mogelijk de strijd aan, maar de overmacht was te groot om zich door vier onhandige toeristen te laten verdrijven. Wilde gebaren maakten geen indruk op de kudde en als dat even wel het geval leek, gingen ze bakkig doen met die wijde spitse horens. Alle levensmiddelen zo snel mogelijk terugproppen in de rugzak waar ze uitkwamen, was het enige wat erop zat. "We zullen moeten doorrijden naar een ander plekje, als we tenminste nog een geschikte picknickplaats tegenkomen", zei

ZOEK IN DE SOUKH

Henselaar strekte zijn leden. Hij trapte zijn peuk uit en stak een nieuwe sigaret op. Het overige busvolk verdeelde zich in kliffende groepjes. Lange rit achter de rug, even de leden strekken. Dit advies werd niet uitgesproken, maar je zag het sommigen wel doen: de benen hoog heffen en met de voeten op de grond stampen of de armen in de schouderkommen laten knarsen. Hij niet. Hij zou daar nooit aan meedoen, zoals hij ook nooit zou meedoen aan het met de voeten meestampen op het ritme van welke muziek dan ook. Kuddegeest was hem niet eigen. Losjes stond hij op het plein, de linker hand in de broekzak, tussen wijs- en middelvinger van de rechterhand de sigaret. De reisleader verzamelde zijn mensen om zich heen. Henselaar maakte op zijn gemak een paar foto's van het plein, waar zich mannen voortbewogen in lange jurken, met vreemde hoofddeksels, meest een fez of soms een soort tulband. De vrouwen liepen zo te zien in eenzelfde soort jurken; door de hoofddoeken onderscheidden ze zich van de mannen. Maar velen droegen helemaal geen jurken, doch waren gestoken in spijkerbroeken, de mannen sjofel en slordig, zoals ook in Holland, de vrouwen hip en keurig verzorgd. Wat Albert (de reisleader) allemaal te vertellen had, geloofde hij wel. Hem, Henselaar, ging het om wat hij zelf van belang achtte en dat was lang niet altijd hetzelfde als wat die reisleaders (en nog erger: die plaatselijke gidsen in hun onverstanebare Engels) te vertellen hadden. Lange, vermoeiende uiteenzettingen waren het, doorspekt met historische details, die, ook bij de anderen naar zijn stellige overtuiging, het ene oor in en het andere oor uit gingen. Die Albert was een 'ouwe Belg', nog net goed voor een paar reisjes alvorens achter de geraniums te kruipen. Het was hem gegund: verplicht op stap met mensen die voor hun lol op stap gingen. Dat was toch geen menswaardige broodwinning. Henselaar had een belangrijke overwinning op die Albert behaald. Natuurlijk was het in de bus verboden te roken. Voor Henselaar vormde dat geen beletsel om een sigaret op te steken, waarna er een hele tijd niets gebeurde. Pas toen de reisleader zich even naar zijn publiek omkeerde, werd hij kennelijk een rookkringetje gewaar en toen kwam hij al gauw naast hem staan. "Zoudt u uw sigaret willen doven? In de bus mag niet gerookt worden." "Dat weet ik, maar voor dat ene sigaretje van mij kan wel een uitzondering gemaakt worden, dunkt me." "Als iedereen hier gaat roken wordt het een benauwde atmosfeer in de bus. Dus u kunt die sigaret maar beter uitmaken." "Het lijkt me niet waarschijnlijk dat iedereen hier gaat roken." "Nou ja, evengoed. Het is een bepaling waarvan u van tevoren al op de hoogte gesteld was. Als we de bus verlaten, kunt u weer roken." Vanaf dat moment rookte Henselaar binnen de bus evenveel als erbuiten en niemand had het verder gewaagd hem erover lastig te vallen. Daar ging het om: je moest je niet van je stuk laten brengen door allerlei regeltjes en bepalingen. 'Individualist', zo noemde hij zich graag, een 'Einzelinganger' was hij, maar wel een die de confrontatie opzocht,

Hij ontwaakte met een bonkende hoofdpijn. Met moeite opende hij zijn ogen tegen het zonlicht, dat waar het de kans kreeg, de vodenruimte binnendrong. Hij voelde iets vochtigs aan zijn voorhoofd, veegde het weg met zijn hand: bloed, zo constateerde hij. Hoe kon dat? Zijn armen voelden beurs. Er was iets gebeurd, maar wat? Hij miste iets. Er ontbrak iets. Zijn camera. Zijn camera was weg! Panisch doorzochten zijn handen de wirwar van lappen en lakens waaruit hij zijn bed geïmproviseerd had. Zijn camera was weg! Beteuterd hield hij nu een stuk veterdraad in zijn handen. Realiseerde zich niet waar dat vandaan kwam, tot hij met een schok tot het besef kwam dat dit het koord was waaraan zijn lijftasje om zijn hals hing onder zijn hemd op zijn blote borst. Werktuigelijk ging zijn hand onder zijn hemd over zijn ribbenkast in het besef dat hij daar niets zou vinden. Hij was bestolen, beroofd van alles van waarde: behalve zijn camera, ook zijn geld, zijn creditcard en zijn pas. Hij wilde kijken hoe laat het was, maar ook zijn horloge bleek hem te zijn afgenomen. Alleen zijn onafscheidelijke sigaretten, zijn aansteker, zijn pillendoosje en zijn laatste blikje cola had hij mogen behouden. Hij kwam overeind, stond te trillen op zijn benen, duizelig en misselijk, knipperend tegen het zonlicht. Hij ging onmiddellijk weer zitten, zette het blikje cola aan de mond en nam een pijnstillertje uit het pillendoosje. Daarna stak hij een sigaret op en trachtte hij zijn gedachten wat te ordenen. Zijn overvaller had geweld gebruikt. Hij had vermoedelijk een klap tegen zijn hoofd gehad en zijn armen waren op de een of andere manier aangepakt. Kennelijk had hij in zijn slaap weerstand geboden, maar hij herinnerde zich niets daarvan. Hij moest zo snel mogelijk de politie zien te bereiken en Albert, zijn reisleader. Maar eerst terug naar de bewoonde wereld. Hij had geen idee uit welke der stegen die op het plein uitkwamen hij gekomen was. Vrij willekeurig koos hij er een uit. Op goed geluk begaf hij zich weer in het labirynth. Hij voelde de honger knagen, maar aan eten en drinken hoefde hij voorlopig niet te denken: hij had immers geen geld. Hij stapte moedig voort door de onbekende steeg. Hij wist het niet zeker, maar hij herkende niets. Niets wees er op dat hij hier eerder gelopen had. Het lopen viel hem zwaar. Hij had nog altijd die bonzende hoofdpijn ondanks de pijnstillertje die hij had ingenomen. Hij voelde zich in lichte mate duizelig en zijn maag knorde van de honger. Hij had geen idee hoe laat het was, kon zich in die donkere steeg ook niet op de zon oriënteren. Waar bleven de winkels, waar waren de toeristen? Hij liep nog altijd door dezelfde gribus. Moest hij omkeren en teruggaan naar dat vodenplein en daar een andere zijstraat proberen? Hij had er geen zin in. Doorlopen maar. Wat een domper op een vakantie die eigenlijk toch al geen vakantie was. Dit kale land van stof en slingerend afval, levenloze landschappen, uitzichtloze armoede en... Hij raapte een besmeurd beige tasje op van tussen de uitwerpselen van een ezel, dat hij in een snelle reflex herkend had als zijn lijftasje. Alle ritsen waren opengerukt, zijn geld was weg, zijn paspoort eveneens, maar in het geheime tussenvakje, dat hij zelf soms bijna niet terug kon vinden, trof hij tot zijn stomme verbazing zijn creditcard. Hij kon, als hij in de bewoonde wereld terug was, een restaurant binnenstappen en zich tegoed doen aan een uitgebreide maaltijd. Daarna zou hij aangifte doen bij de politie, in contact zien te komen met Albert en zich in verbinding stellen met het Nederlandse consulaat. Ondanks zijn hoofdpijn en ondanks de knagende honger hield hij zo goed mogelijk de pas erin. Het straatbeeld werd wat levendiger. Er deden zich weer wat werkplaatsen voor; hij kwam langs een pottenbakkerij en even verderop was een koperslager bezig. En daar zag hij de eerste winkels, groente en fruit, vis (keurig in de koeling) en waarachtig een juwelierswinkeltje. Dat laatste betekende dat hier toeristen kwamen. O, er was uitzicht, licht in de duisternis! Toen werd het hem zwart voor de ogen...

RAAR

Zijn moeder zat ergens beneden aan de kade zich uit te sloven achter haar schildersezel, terwijl vader zojuist zijn camera had opgeborgen en wegliep van het beeld waarvoor zijn zus wat mijmerend bleef staan. "Laten we hier gaan lunchen", stelde vader voor. "Daar onder die parasol." Hans stommelde een trapje af dat naar de kade voerde en slenterde langs de kade naar de plek waar zijn moeder geconcentreerd haar creatieve gevoelens zat uit te leven. Ze was niet verder gekomen dan het aangeven van wat grove contouren, die ze aandachtig zat te bekijken met een penseel in de mond. "Kom je? Pappa heeft een tafeltje uitgezocht daar op het terras, onder een parasol." "Parasol ja, dat mag wel. De zon brandt hier op mijn kop." Zij droeg zelf haar schilderkist en het doek. Hans sjouwde het klaptafeltje en het vouwstoeltje mee. De ouders hadden zich met meer spullen opgescheept dan hun kinderen. Vader met een cameratas vol lenzen en een statief; met moeder was het helemaal een toestand: die schilderkist met een troep van tubes, penselen en flesjes... Evelien en Hans waren wat dat betreft heel bescheiden: Evelien droeg in haar tasje een kleine blocnote, een potlood en een gummetje. Hans deed het met een notitieboekje en een balpen, maar op zijn kamer had hij een laptop. Dat was al! Het viel hem nog mee, dat zijn moeder zo makkelijk meeding. Meestal moest ze eerst wat afmaken. ("Ja, ik kom zo. Eerst nog even dit of dat...").

'De boeter' heette het eethuisje, naar het beeld dat op enkele meters afstand voor het terras geplaatst was en dat zo juist door vader met veel ingewikkeld gemanooeuvreer gefotografeerd was. Een man in het zwart met een schipperspet op, (het hele beeld was zwart), die over een net gebogen zat. Aandenken aan de tijd dat Zoutkamp nog een dorp van garnalenvissers was, de tijd van voor de zeventiger jaren toen er een moderniseringswoede opstak. De visserswoningen werden afgebroken en weer opgezet in het Zuiderzeemuseum te Enkhuizen, waar het publiek de gelegenheid geboden wordt z'n nostalgische gevoelens erop uit te leven. Nostalgisch ja: Tongscharretjes met garnalen, bestelden ze. Alle vier dezelfde keus.

'Allen verwachtten iets wezenlijks van zichzelf en zij hoopten maar dat het er uit zou komen.'

Tussen twee happen door krabbelde Hans haastig deze zin op. Evelien zat dromerig (of misschien was het wel broedend) voor zich uit te staren en zette met een wat afwezig gebaar haar wijnglas aan de lippen. Zestien jaar en wijn bij het eten! Dat was op het randje. Hij was daar pas twee jaar geleden mee begonnen, op zijn achttiende. Misschien bezorgde het haar inspiratie. Ja, zie je wel, ze begon wat op te schrijven, maar na een tweede slok wijn gumde ze alles weer uit. "Het

Reisgidsen anders verteld!

Vakantiegangeters deel 2

Deze bundel bevat een reeks boeiende verhalen over vakantiegangeters over de hele wereld. Met herkenbare situaties, bizarre omstandigheden en interessante wetenswaardigheden over verschillende bestemmingen.

Heerlijk om te lezen vóór, tijdens of na een vakantie!

Rob Kamerling

De bundel is geschreven door Rob Kamerling. Als gepensioneerd psychiater en neuroloog weet hij als geen ander de vakantiegangeter met al zijn eigenaardigheden naar te zetten en menigeen een (lach-)spiegel voor te houden.

hèt-boekje

biedt de meest gedetailleerde reisgidsen over o.a. verschillende Griekse vakantiebestemmingen en een serie verrassende anekdotes en reisverhalen.

Alle boeken zijn in gedrukte vorm en als ebook leverbaar.

Aktuele informatie online:
www.het-boekje.nl